

Sygn. akt XI W 5776/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego: E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lipca 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **M. G.**

synowi J. i L.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 14 maja 2014 roku ok. godziny 11:20 na ul. (...) vis a vis nr 1 w W., kierując samochodem marki V. o numerze rej. (...), dokonał postoju w miejscu zastrzeżonym dla pojazdów osób niepełnosprawnych oznaczonym znakami drogowymi D-18a z tabliczką T-29 oraz P-20 i P-24,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

I. obwinionego M. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5776/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2014 roku około godziny 11.35 funkcjonariusz Straży Miejskiej K. R. ujawnił zaparkowany przed godziną 11.20 na ul. (...) vis a vis numeru (...) w W. samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...), który stał zaparkowany na miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej. Miejsce to oznaczone było pionowym znakiem drogowym D-18a „parking – miejsce zastrzeżone” z tabliczką T-29, informującą o miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej oraz znakami P-20 ("koperta") i P-24 ("miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej").

O godzinie 11.55 do samochodu przyszedł obwiniony M. G..

Wcześniej obwiniony zaparkował w tym miejscu przedmiotowy samochód. Przyjechał ze swoją chorą, według orzeczenia lekarza orzecznika ZUS – niezdolną do samodzielnej egzystencji matką. Miała ona w pobliżu załatwić nieustaloną sprawę. Matka obwinionego opuściła tę okolicę wcześniej – wróciła taksówką, a obwiniony w przedmiotowym miejscu pozostał i udał się do kawiarni na spotkanie. Samochód pozostał zaparkowany w strefie znaków drogowych D-18a z tabliczką T-29 oraz P-20 i P-24.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionego M. G. (k. 97 i 98, płyta k. 96)
- zeznania świadka K. R. (k. 9v, 97, płyta k. 96);
- notatkę urzędową (k. 1-5);
- zdjęcia (k. 6-8);
- dokumentację lekarską (k. 36-37)

Obwiniony M. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie w toku rozprawy głównej wyjaśnił, że to on zaparkował w przedmiotowym miejscu samochód. Przyjechał z niepełnosprawną matką. Ta udała się załatwić swoją sprawę, a następnie odjechała taksówką, a obwiniony udał się do kawiarni na spotkanie.

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Ustalony przez Sąd stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości. Nie jest sporny. Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne. Przyznał on, że zaparkował samochód na miejscu dla osoby niepełnosprawnej.

Stan faktyczny Sąd oparł także na treści zeznań świadka K. R. - funkcjonariusza Straży Miejskiej, który podejmował interwencję wobec obwinionego. Zeznania tego świadka są pełne, jasne, logiczne, korespondują nadto z treścią notatki urzędowej i materiałem fotograficznym. Z tych względów zeznania tego świadka Sąd uznaje za wiarygodne.

Sąd obdarzył wiarą notatkę urzędową i zdjęcia. Jak już wyżej wskazano, korespondują one z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka i wzajemnie ze sobą.

Sąd uznał nadto za wiarygodne pozostałe dokumenty ujawnione w toku rozprawy (w szczególności dokumentację dotyczącą stanu zdrowia matki obwinionego – k. 36-37). Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony zaparkował w miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej.

Uznając za wiarygodną wersję obwinionego, że wcześniej przybył on na miejsce ze swoją chorą matką, zauważyć należy, iż obwiniony – jak sam przyznał – gdy matka odjechała taksówką, udał się do kawiarni na spotkanie. Samochód nadal stał zaparkowany na miejscu dla osoby niepełnosprawnej – zajmował miejsce, które w każdym momencie mogło okazać się potrzebne jakiejś osobie uprawnionej, przy czym obwiniony w tej sytuacji taką osobą uprawnioną nie był. Tłumaczenie obwinionego oдноśnie przyczyny niezastosowania się do znaków wskazanych w zarzucie jest w tej sytuacji zupełnie nieuzasadnione faktycznymi okolicznościami. Stan zdrowia matki nie może zwalniać obwinionego od odpowiedzialności, skoro – po zaparkowaniu samochodu - nie stosował się on do przedmiotowych znaków drogowych, aby załatwić własną sprawę – odbyć spotkanie w kawiarni po odejździe matki z przedmiotowego miejsca.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do znaku drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego D-18a „parking – miejsce zastrzeżone” z tabliczką T-29, informującą o miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej oraz znaków P-20 ("koperta" - stanowisko postojowe zastrzeżone dla określonego rodzaju pojazdów) i P-24 ("miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej" - stanowisko postojowe, na którym znak umieszczono, jest przeznaczone dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej oraz dla kierującego pojazdem przewożącym taką osobę) - odpowiednio § 52 ust. 4 i 6 oraz § 90 ust. 4 i § 92 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.).

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi wątpliwości.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnośnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu M. G., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny - obwiniony zajął miejsce przeznaczone dla osoby niepełnosprawnej.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i jego niekaralność. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego oraz określił ją tak, aby była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniosła pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych jest sprawiedliwa. Odpowiada także sytuacji majątkowej sprawcy (art. 24 § 3 kw), który zarabia 1700 złotych miesięcznie (oświadczenie obwinionego z rozprawy).

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269).